

[Poul Dam.]

hverv, eller hvad man nu kalder dem, endog har haft en stigning i de pågældende år.

Det er netop dette problem, vi i første omgang har haft blikket rettet imod, dette, at pengeinstitutterne i øjeblikket synes at være mere interesserede i at anbringe den kapital, de har til rådighed, i hjemmemarkedserhvervene og i serviceerhvervene. Der er en hurtigere omsætning dér, der er en højere profitrate, der er nogle nemme penge at tjene forholdsvis kvikt, men der er ikke den langsigtede virkning for beskæftigelsen, for produktionen og dermed for levestandarden i landet, som man først og fremmest må interessere sig for, når det drejer sig om at fordele vore knappe ressourcer. Og det er ikke alene kapitalressourcerne, men investeringerne spiller en væsentlig rolle for, hvorledes vore ressourcer med hensyn til arbejdskraft bliver anvendt forstandigst muligt.

Vi tror derfor, at det er nødvendigt at sætte stærkere ind, og jeg skal da ikke på nogen måde fastholde, at den organisationsform, som vi har skitseret i dette forslag, er den eneste rigtige. Hvis økonomiministeren i samarbejde med folketinget vil gøre nøjagtig det samme, som vi havde tænkt os at kapitalmarkedsstyrelsen skulle gøre, er det også godt, men det er der foreløbig ikke nogen tegn på. Tværtimod er der tegn på, at økonomiministeren vil følge den traditionelle politik, som hedder samarbejde mellem staten og det private erhvervsliv.

Det er klart, at der skal et samarbejde til, men hvad dækker det i økonomiministerens mund? Dækker det et samarbejde, hvor staten, hvor samfundsinteresserne er de svage, der hele tiden trækker det korteste strå, og som må bøje sig for det private erhvervsliv og først og fremmest for kapitalmarkedsinstitutionernes synspunkter? Man prøver venligt og pænt at få disse institutioner til at være mere fornuftige, men i og for sig har man ingen mulighed for at sætte ind med sådanne regler, at man kan tvinge det private erhvervsliv til at tage samfundsmæssige hensyn.

Disse samfundsmæssige hensyn er alle, så vidt jeg forstår, enige om at erhvervslivet og kapitalmarkedet bør tage. Ingen mener, at samfundet, repræsenteret ved folketinget

eller regeringen, kan lade disse spørgsmål ligge.

Når hr. Nyboe Andersen nævner, at ordet styring er blevet sådan et magisk ord, men at man ikke klarer nogen virkelige problemer ved at sige styring, har han ganske ret. Nu er det jo heller ikke meningen med dette forslag, at når det var vedtaget, var det sidste ord sagt. Der skulle derefter udarbejdes nogle direktiver af ministeren, og det vil naturligvis sige under det sædvanlige ministeransvar, det vil sige, at disse direktiver kunne diskuteres i folketinget og eventuelt underkendes af folketinget. Den diskussion, der har været om, at der her er tale om bureaukrati og om nogle teknokrater og nogle embedsmænd, hviler på en mærkelig misforståelse af de statsretlige forhold. Dette organ er netop placeret her, ikke som en uafhængig institution, men som en institution, der arbejder under ministerens ansvar, og det vil sige et ansvar her i salen. Folketinget skulle nok komme med i arbejdet.

Men for at komme tilbage til hr. Nyboe Andersen, så sagde han videre, at hovedproblemet må klares af folketinget, og det vil jeg da gerne betragte som et tilsagn. Nu er jeg selvfølgelig ikke den, der, som økonomiministeren ville kunne det, kan tage imod sådan noget med glæde og begejstring og udnytte det, men jeg vil alligevel gerne tage det som et tilsagn om, at man fra venstres side er villig til at tage et reelt arbejde op på disse områder, ikke alene når det drejer sig om boligpolitik og spørgsmålet om offentlige investeringer — i hvert fald de offentlige investeringer har nogle af os jo beskæftiget os lidt med for nogle uger siden, men blev standset, bl. a. fordi der var ét parti, der ikke ville være med mere, et par dage før vi andre gjorde det — men også når det drejer sig om kapitalfordelingen imellem erhvervene indbyrdes, når det drejer sig om at få ledet kapital til industrien, først og fremmest til eksporterhvervene, til de steder, hvor produktiviteten er størst, og hvor mulighederne for at få forøget samfundets velstand er størst.

På et eller andet tidspunkt får vi jo det, der hedder perspektivplanlægningsrapport II, der handler om erhvervene, og den glæder jeg mig meget til at se. Jeg tror ikke, der er tvivl om, at den vil vise, at en række